

Wereldverbeteraar vindt hij een te duur woord, maar toch stelde Louis Mariën zijn pen in dienst van de underdog. Zo hoopte hij de samenleving een zetje te geven in de juiste richting. Zopas ging hij met pensioen als hoofdredacteur van *Visie*, het weekblad van de christelijke arbeidersbeweging ACW dat wekelijks bij zo'n 1,3 miljoen gezinnen in de bus valt. Maar het schrijven kan hij niet laten.

Ilse Van Halst

'Ik kies altijd partij voor de underdog'

LOUIS MARIËN

WE ONTMOETEN Louis Mariën op een mistige ochtend. Ook in zijn hoofd moeten de nevelslierten van een al te vroeg onderbroken nacht nog optrekken. Nu hij met pensioen is, zorgt opa immers drie dagen per week voor de kleinkinderen. En 's nachts wil het jonge volkje wel eens de keel openzetten... Maar zie, een dampende kop koffie verlicht wonderen.

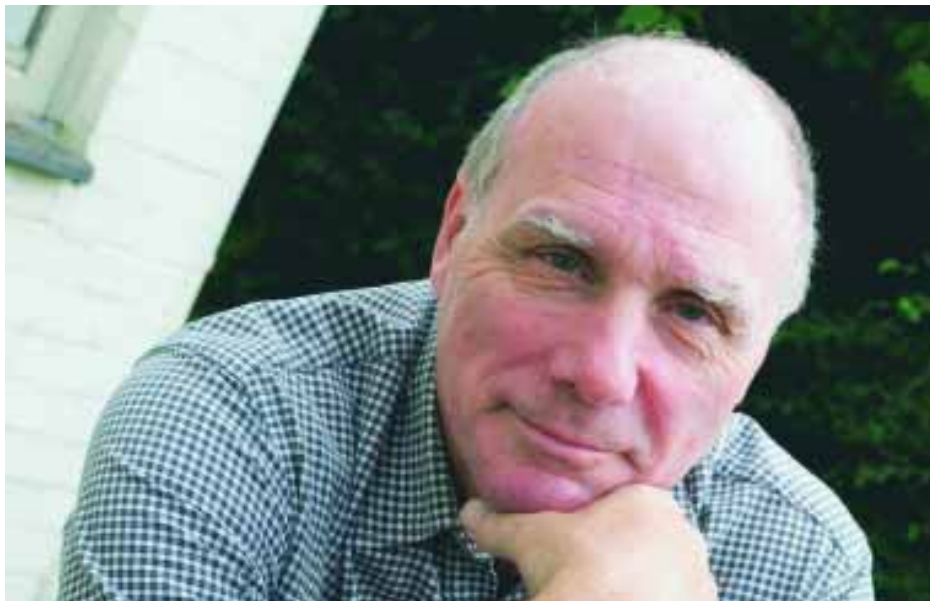
- *Speelde uw hele carrière zich af in de christelijke arbeidersbeweging?*

De aandacht voor het sociale werd er thuis met de papepel ingegoten. (lacht) Zowat letterlijk, want mijn vader was melkboer. Hij was ook erg actief in het parochieleven. Zodra zijn bestelwagen leeg was, toerde hij op vraag van onze pastoor rond om spulletjes of zelfs hele huishoudens te verhuizen. Altijd en overal sprong hij in de bres voor anderen. In de arbeiderswijk waar hij melk bedeedde, woonden vaak gezinnen met acht of negen kinderen. Deze mensen betaalden hun rekeningen soms maar om het half jaar. En als het aan mijn vader had gelegen, hadden ze hun melk nooit hoeven te betalen.

- *Vanwaar de liefde voor de journalistiek?*

Het schrijven zit er al van jongs af in. In mijn jeugd kreeg ik 22 op 20 voor mijn opstellen. Het lag dan ook voor de hand dat ik met mijn pen mijn brood zou verdienen. Na mijn studies verzorgde ik de communicatie en persrelaties voor het Landelijk Verbond van Christelijke Coöperaties LVCC, inmiddels de groep Arco. Tussendoor schreef ik bijdragen voor *Visie*, toen nog *De Volksmacht* genoemd. Zo mocht ik in Genève Dom Helder Camara interviewen.

Toch vond ik dat te beperkt. Toen ik tien jaar geleden de kans kreeg om *Visie* te leiden, greep ik die met beide handen. Ik ben altijd

© Hugo Maris

wat een wereldverbeteraar geweest, om een groot woord te gebruiken. De hang naar objectiviteit is er wel, maar als er dient gekozen, dan kies ik voor het sociale. En voor de underdog.

- *U bouwde 'Visie' uit tot een laagdrempelig en veel gelezen blad. Geen makkelijke opdracht?*

Het is inderdaad niet eenvoudig om helaas vaak taaie onderwerpen in een verstaanbare taal tot bij onze lezers te brengen. Dat vraagt een volgehouden inspanning. In de redactie bevroegen we elkaar voortdurend. Kunnen we dit moeilijk woord niet vervangen? Moet hier geen tussenzin ingelast om de redenering helderder te maken?

Ik was er voorstander van om af en toe toch een moeilijke term te gebruiken, die door de gangbare media gehanteerd wordt, desnoods met de uitleg tussen haakjes. Het is een manier om aan volksovoeding te doen. Doe je

dat niet, dan blijven er afzonderlijke taalcircuits bestaan en zal de man uit de straat nooit de moeilijke woorden begrijpen van al wie over zijn hoofd heen praat.

Daarnaast pleitte ik ervoor om meer gewone mensen aan het woord te laten in het blad, niet enkel de leiders van de vakbeweging. Lezers herkennen zich immers in het verhaal van de man of vrouw op de werkvloer. Bewust voeren we in *Visie* ook geregeld vrijwilligers op, om die onderbouw van de maatschappij te behouden. Als redactie haal je je op die manier wel heel wat werk op de hals. Maar alleen zo maak je een herkenbaar blad en breng je waarden en doelstellingen over, zonder dat de sociale middenklasse dat ervaart als een opgestoken vingertje.

- *'Visie' is een gratis blad. Ontsnapt u aan de strijd om leescijfers?*

Toch niet. De lezer van vandaag is niet blind. Hij ziet hoe de andere media evolueren en verlangt dat ook van zijn *Visie*. Dat legt druk op je schouders. Bovendien heb je ook je beroepseer.

Als gratis ledenblad word je wel niet gesanctioneerd in de kran-

tenwinkel, waar de gratis bladen soms op een stapel blijven liggen, maar zoals elk blad moet je je lezers verdienen, zeker vandaag. Je moet bijgevolg je uiterste best doen opdat je potentiële lezers je blad ook werkelijk openslaan. Journalistiek bedrijven is een voortdurend gevecht tegen de vuilnisbak, en dat gevecht wil ik winnen.

Visie is dan wel een ledenblad met een specifieke niche, je kunt niet ontkennen dat deze niet de leukste aller werelden is voor de lezer. Als die na een dag hard werken thuiskomt en onderuitgezakt in zijn fauteuil zijn *Visie* openslaat, lijkt het al kommer en kwel: werkloosheid, armoede, asielzoekers. Dan mag het blad nog zo goed gemaakt zijn, leuk is anders.

- *Hoe kun je dat sociale engagement alsnog verkopen in een samenleving die almaar meer individualistisch wordt?*

Als redactie probeerden we niet enkel een problematiek te schetsen, maar ook praktische of politieke oplossingen aan te reiken. Je mag geen wanhoopsverhaal brengen, want dan haken lezers af. Er moet altijd een uitweg zijn. En dan krijg je zelfs die lezer mee

die al zoveel aan zijn hoofd heeft. We gingen zelfs nog een stap verder. Op tijd en stond moet je immers diezelfde lezer uitleggen dat ook hij in de problemen kan geraken. Onder invloed van de hyperliberale ideologie denken sommigen vandaag dat ze de sociale zekerheid niet meer nodig hebben. Maar ook zij of hun familieleden kunnen gezondheidsproblemen krijgen of werkloos worden. En dan kan solidariteit best interessant wezen.

Voor dergelijke solidariteit zijn de meeste mensen nog wel te vinden. Solidariteit op wereldvlak is een ander paar mouwen. De problematiek van de asielzoekers ligt uiterst moeilijk. Idem dito wat allochtonen betreft. Maar wij geven niet op. We blijven de problematiek uitleggen vanuit een positieve hoek, maar hebben daarbij bewust oog voor wat kan mislopen. Dat is ontzettend belangrijk. Zonder evenwel toe te geven aan het feit dat we moeten leren samenleven en dus best aan weerszijden water in de wijn kunnen doen. Want we blijven honderd procent achter de idee van samenleven staan.

- *U gaat met pensioen, maar kunt het schrijven niet laten.*

De liefde voor de journalistiek en voor onderwerpen zoals onze sociale zekerheid, het onderwijs, de asielproblematiek, de noord-zuidproblematiek, het samenleven van culturen, stuwem voort. Daarom ontferm ik me nu vrijwillig als hoofdredacteur over de *Gids op maatschappelijk gebied*, kaderblad van de christelijke arbeidersbeweging.

Schrijven is meer dan een baan. Als je de problemen van mensen vorm kunt geven, naar buiten brengen, en kunt bewerken dat er een oplossing wordt gezocht, individueel zowel als structureel-politiek, dan heb je aan iets edels meegewerkt. Ik had nooit een beurshandelaar kunnen zijn. Dat zou me een hol gevoel hebben gegeven. Ik heb getracht de wereld een beetje te verbeteren en mensen inzicht te geven in de problemen van anderen hier en in het Zuiden, zodat het begrip groeit. Als dat is gelukt, al is het maar een beetje, dan ben ik een tevreden man.